

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1203 29 tháng 7 năm 2018

Quấy Phá

*Người đời quấy phá vẫn vờn qua
Tự cứu nam mô vẫn chuyển hoà
Thanh tịnh chính mình thân được cứu
Thành tâm tự đạt hướng về Trời*

*Kính bái
Lương Sĩ Hằng*

Mục Bé Tám 1992

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Bạn đạo đưa Bé đi viếng Expo 92, Bé cảm thức thế nào?*
- 2) Phải làm sao mới thật sự biết được mình đã sửa tiến?*
- 3) Làm người lý trí bất ổn tại sao?*
- 4) Phải làm sao mới được ổn định?*
- 5) Sự sáng suốt do đâu mà có?*
- 6) Làm sao rèn trui được?*
- 7) Người đời hay tìm lại vết cũ để làm gì?*

1)04-07-92

Hỏi: Bạn đạo đưa Bé đi viếng Expo 92, Bé cảm thức thế nào?

TL: Thưa Bé rất quý trọng những người đã phát tâm vì Bé, Bé cảm nhận được điện năng của Nhựt Quang Phật ban chiếu rất nhiều, óc của Bé nhớ tình thương yêu của Trời Phật hơn đi xem những tạm cảnh trong hội trường. Bé đi được một khúc đường Bé xin đi về trước. Kỹ thuật đóng góp của non sinh rất cố gắng, nhưng kết quả chẳng được là bao. Xem xong thì cảm thức chút đỉnh rồi cũng quên đi. Sự thật là phải tự sửa mình để tiến hóa theo hoàn cảnh hiện tại là chánh, tức là tu thiền thì mới gạt hái được điện năng tiến hóa hợp thời hơn, không phung phí thì giờ và tự đem lại sự bình an hơn cho tâm lẫn thân

Kệ:

Tu hành sửa tiến chuyên chuyên cần

Tiến hóa hợp thời tự xét phân

Tạm cảnh không lời tâm vững tiến

Tâm minh đạt đạo tiến cân phân

2) 05-07-92

Hỏi: Phải làm sao mới thật sự biết được mình đã sửa tiến?

TL: Thưa sửa tiến được là phải thực hành thiền đứng đắn, luồng điện chuyển chạy từ trung tim bộ đầu đi lên, thì mới chứng minh mình đã sửa tiến được, bớt nghĩ bậy, chỉ hướng tâm về con đường giải thoát mà thôi, lúc ấy mới thật sự trụ tâm

Kệ:

Chuyên hành thành đạt rõ chơn tâm

Giải chấp phá mê tự tiến thâm

Không dính chuyện đời tâm tự thoát

Khổ hành tự đạt lý diệu thâm

3) 06-07-92

Hỏi: Làm người lý trí bất ổn tại sao?

TL: Thưa làm người lý trí bất ổn là tự hành hạ thể xác quá nhiều, làm cho khối thần kinh bộ óc bất ổn, biến thể của nó là mất trật tự, khó thiền khó định.

4) Hỏi: Phải làm sao mới được ổn định?

TL: Thưa phải ăn ngủ điều hoà, thì bộ thần kinh khối óc mới ổn định được.

5) Hỏi: Sự sáng suốt do đâu mà có?

TL: Thừa sự sáng suốt do sự ổn định của tâm lẫn thân, cần sự ăn uống và nghỉ ngơi có trật tự thì mọi việc sẽ được yên vui

Kệ:

*Thực hành chơn pháp tự rèn trui
Ý chí không nguôi hưởng đạo mùi
Khai mở bộ đầu tâm thức giác
Trí tâm ổn định cảm an vui*

6) 07-07-92

Hỏi: Làm sao rèn trui được?

TL: Thừa thực hành đầu đặng chơn pháp, tức là tự rèn trui trong chu trình tiến hóa, càng thực hành càng thấy cuộc đời chẳng có gì quan trọng cả. Từ đó mới có cơ hội tiến về thanh nhẹ hơn, tâm hồn đều được phát triển, cảm thông thiên địa ý tâm yên, sống bất cứ ở nơi nào cũng ổn định và tiếp tục học hỏi

Kệ:

*Tiến hóa không ngừng khắp nơi nơi
Thế sự nhơn gian khắp góc Trời
Nơi nào cũng vậy chung hòa tiến
Thế sự nhơn gian chuyên tiếp lời*

7) 08-07-92

Hỏi: Người đời hay tìm lại vết cũ để làm gì?

TL: Thừa người đời thích nhìn lại quá khứ nhưng đành quên khả năng phát triển hiện tại, tự làm yếu mình mà không hay.

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Cuộc Sống

Giáng lâm mang xác làm người
Học tham học dục học cười dở hay
Xa xưa cho đến ngày nay
Lúc nào cũng có đổi thay thế tình
Đi đi lại lại một mình
Có sanh có diệt có tình giả chơn
Gắn liền kích động keo sơn
Cuối cùng cũng phải đổi thay thế tình
Biết mình biết họ biết tâm linh
Hành trình tự tiến hợp trình trời ban
Thiên cơ biến chuyển bạc bàn
Tự mình thức giấc là đàng tự tu
Cộng đồng nhen loại dự trừ
Cảm mình thiên địa an du phần hồn
Vạn linh phát triển sanh tồn
Mỗi năm mỗi khác giữ hồn lo tu
Luân lưu cơ tạng mê mù
Tìm gan phé thận giao du thế tình
Sống cùng nguyên khí cảm mình
Tình người tạm bợ hành trình trời ban
Tham dục vất vả khó an
Sanh trụ hoại diệt bước sang đạo đời
Tranh nhau giết chóc nơi nơi
Tan xương nát thịt có trời chứng tâm
Đẻ ra nguyên lý diệu thâm
Đời nay sống tạm âm thầm ăn năn
Biết mình tạo tội giao tăng
Phần cao phần thấp phần cần tự tu
Biết mình khờ dại còn ngu
Buồn vui khó tiến khó tu về trời
Bằng lòng buông bỏ hợp thời
Trí tâm bất ổn khó rời tham sân

Cộng đồng nguyên lý xét phân
Tân niên vẫn đến nghĩa ân tràn đầy
Thế gian đủ cảnh đủ thầy
Dạy cho hiểu đạo vui vầy cảm giao
Thực hành từ thấp tới cao
Chạy theo tiền bạc rêu rao đủ điều
Lòng tham muốn có thật nhiều
Tiền tình duyên nghiệp tạo điều không hay
Tranh nhau phá hoại hàng ngày
Trăng sao ban chiếu vui say tình đời
Thật tâm tu tiến sáng ngời
Trời ban rõ rệt hợp thời thắng hoa
Biết mình hiểu họ chung nhà
Tự tu tự giải tự hòa tiến lên
Cần khôn vũ trụ bề trên
Độ tha không dứt đạt nền cảm thông
Sống hành luật lệ hóa công
Tự tu tự tiến một lòng hành thông
Đời là tạm cảnh hóa công
Sanh sanh hóa hóa một lòng tự tu
Bằng lòng nhịn nhục khờ ngu
Tự mình buông bỏ an du phần hồn
Vượt qua nguyên lý sanh tồn
Về nơi thanh tịnh giữ hồn lo tu
Cần khôn vũ trụ dự trừ
Cứu người thức giấc tự tu tự hòa
Thực hành nguyên lý gần xa
Bình tâm xây dựng tự hòa tiến lên
Hào quang sáng tỏa đạt nền
Tu tâm sửa tánh vững bền tự tu
Thực hành nguyên lý người ngu
Không mê không chấp tự tu tự hòa./.

Lương Sĩ Hằng

Siêu Nhiên Siêu Phàm

Montréal, ngày 10 tháng 10 năm 1982 (tiếp theo)

Cho nên chúng ta từ động loạn tìm tới được thanh tịnh thì chúng ta thấy rằng: sự giá trị của thanh tịnh là vô cùng! Trong đời cố đạo, ở nơi nào chúng ta cũng có thể tái lập sự thanh tịnh sẵn có và sự sáng suốt sẵn có của chính mình bằng một chữ Nhân và Hòa Ái. Cho nên nhiều cuộc tranh cãi giữa bạn đạo Vô Vi khắp năm châu, để tìm hiểu lối thoát cho tâm linh. Chớ không phải tìm tranh cãi đó, tranh luận đó, để đem lại sự thất bại của phần hồn! Tại sao chúng ta chủ trương sự tranh luận đó? Sự tranh luận đó mới thật sự trực tiếp giáo dục và tìm hiểu sự thanh tịnh sẵn có của chính mình. Nhiều khi các bạn tranh cãi với nhau, để tìm hiểu lối thoát của Vô Vi, của phần hồn, của thực chất của các bạn, rồi cũng có cái phàm ngã nó tham dự và nó bành trướng cái ý chí không tốt đẹp, nhiên hậu các bạn mới ăn năn, thấy lời nói quá thái của chính bạn, rồi các bạn mới tự sửa! điều này không đúng! Mất quân bình! Sau sự tranh cãi này tôi không ngủ được. Sau cuộc tranh cãi này tôi không thiền được! Đó là phương thức kiểm soát để cho người mới tu bước vô thấy rằng chuyện đó không lợi mà tôi phải trở về thực hành nhiều hơn, để một ngày nào tôi có cơ hội diện kiến các bạn của tôi rồi tôi mới tìm một lối thoát cho chung! Đó là sự đóng góp thực chất và mau lẹ nhất để mở cái chơn giác của chính mình!

Cho nên nhiều người tu nói rằng vô đây tu tại sao không giữ lễ và không ôn tồn, không sao đâu! Mỗi người có một tánh chất từ trước tới thanh, mỗi giai đoạn khác nhau, đối diện với nhau, gần với nhau nhưng mà trình độ khác nhau, trình độ mỗi người đều khác nhau. Lúc đó chúng ta mới học hỏi rõ ràng: chúng ta từ mọi trạng thái mà có, chứ không phải một trạng thái thì cái kiến thức của các bạn càng ngày càng lớn rộng và khai mở tới minh triết vô cùng. Khi các bạn đạt tới minh triết thì các bạn, chính bản thân của các bạn, muốn đem cái chơn tâm, sự sáng suốt này để cống hiến cho quăng đại quần chúng. Nhưng mà lúc chúng ta cống hiến cho quăng đại quần chúng mà chúng ta không thanh tịnh thì làm sao cống hiến được! Cho nên chúng ta phải học trong thực chất, phải có sự đụng chạm trong thực chất, phải tìm hiểu. Cho nên anh em Vô Vi tự khai mở những cuộc hội họp lẫn nhau để nghiên cứu về những người đã chấp, thật sự chấp, rồi gây ra cũng như rạn nứt giữa tình huynh đệ Vô Vi, nhưng rốt cuộc rồi thấy rằng mình đang trì trệ. Cho nên chúng ta thức giác! Vì đường đi hiện tại của mọi người trong cuộc hành tại mảnh đất phù sanh này, ai ai cũng tìm lối thoát cho chính mình, chứ không ai muốn tắc nghẽn cái con đường tiến hóa. Cho nên chúng ta đã có cơ hội học rất nhiều! Chúng ta đã bị phê phán rất nhiều, rồi chúng ta mới thấy sự dày công của chúng ta đến đâu, đã tu được bao nhiêu mà khoe khoang với thiên hạ. Cho nên chúng ta rút trở lộn về để tu và học mà tiến.

Chúng ta phải cảm ơn những vị Thầy đến với chúng ta. Những người kích động chúng ta, thật sự là một vị Thầy cao quý và đã dạy cho chúng ta tu. Ngay trong gia cang của các bạn cũng vậy, làm cho các bạn phấn uất, trong tình thương chị em rạn nứt, trong tình thương huynh đệ rạn nứt, trong tình thương cha con rạn nứt. Lúc đó mới bắt đầu biết thương yêu và biết giá trị và tìm hiểu thực chất sẵn có của chính mình, để xây dựng và gọt rửa. Những cái gì ô trược chúng ta không xử dụng nữa, thì chúng ta trở về với sự thương yêu đoàn kết thật sự hơn và không dùng những lời nói hoa mỹ nữa nhưng mà kỳ thật chúng ta đi trong thực chất!

Khắp năm châu đang chuyển biến, theo thiên cơ, ý trời, động loạn, chiến tranh đủ thứ, làm cho con người bơ vơ, tâm thức không ổn định, rồi phải tìm tới siêu đi. Hỏi tôi đến đây để làm gì? Tôi đến đây để giết chóc sao? Tôi đến đây để làm những chuyện bất chánh sao? Đó, mình tự thức! Khi mà tự thức thì tự sửa! Còn chưa thức, thì không bao giờ sửa được. Nhiều người học văn chương rất hay, thao thao bất tuyệt, trong

những giảng đường, ngay cả trong trường đại học, một giáo sư triết học, nhưng mà trở về gia cang cũng có cảnh lộn xộn, không ổn!

Cho nên chúng ta tuy dốt thiệt, không có học nhiều nhưng chúng ta đã học trong thực chất, chúng ta đã học những cuốn kinh vô tự trong tâm thức của chúng ta và chúng ta chịu dự thi bất cứ lúc nào! Cho nên Vô Vi là từ siêu phàm, mà không không gian, không thời gian, và nó đang trú ngụ trong cái thể xác siêu nhiên rõ rệt, nó hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, sự kiên kết không ngừng nghỉ đó, mọi người đã an hưởng trong tâm thức. Nhưng vì sự động loạn, so đo ngoại cảnh, vì chuyện này chuyện nọ, vì tình duyên đau khổ mà làm cho tôi bức bối, của cải làm cho tôi bức bối! Đó cũng là bài học của chính chúng ta. Vì con cái đã làm cho tôi điên cuồng, cũng là bài học của chính ta! Có luật nhân quả! Tiền kiếp chúng ta làm sai, thì kiếp này tu về Vô Vi nó sẽ rút ngắn, và rút trong chương trình rút ngắn đó, nó lại kích động chứ không cho chúng ta yên ổn. Kích động để làm gì? Để đòi hỏi sự thực hành của chính mình! Nếu chúng ta bằng lòng thực hành thì chúng ta thấy rõ chúng ta sẽ tiến! Và chúng ta thấy rõ sự dũng chí nhiều kiếp liên hồi chịu đựng!

Ngày nay các bạn sống trong mảnh đất phù sanh này là sống trong tình cảnh bơ vơ chứ không phải là ổn định đâu. Các bạn tưởng rằng các bạn có căn nhà, có vợ con, vậy là yên! Đâu có yên! Các bạn qua một cái trạm tạm trú mà thôi! Thể xác này là một cái trạm cho các bạn tạm trú để thức tâm và trở về với căn bản thực chất! Cho nên người Vô Vi, luôn luôn những việc gì xảy đến, chúng ta đặt nặng đó là bài học của Thượng Đế đã an bài và cho chúng ta học, chúng ta phải cố gắng học, học bài và trả bài trong định luật vay trả rõ rệt, phải chấp nhận. Phải dùng chữ Nhân và Hòa Ái học hỏi chứ không dùng sự kích bác và đem lại sự bơ vơ cho chính chúng ta nữa! Nhiều kiếp chúng ta đã sống trong sự động loạn, chúng ta đã sống trong sự tăm tối ngu muội, ngày nay chúng ta mới biết được một chút quân bình và sáng suốt. (còn tiếp)

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

1) Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Lương như Hòa (Kê Hoa) 87 tuổi (Nhâm Thân) mất ngày 9 tháng 6 âm lịch tại Việt Nam Cần Thơ được siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo

Gia đình Lim Hồng

2) Xin quý đạo hữu hướng tâm cầu nguyện cho đạo hữu Lê Văn Vinh từ trần ngày 23/07/2018 tại Thành Phố Hồ Chí Minh, hưởng thọ 74 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Cảm ơn quý đạo hữu

Hội Ái Hữu Vô Vi Pháp Quốc